

Paano Sinasagot ng Diyos ang Panalangin

Paano Sinasagot ng Diyos ang Panalangin

Paano tayo makatitiyak na sasagutin ng Diyos ang ating mga panalangin? Hindi sapat na pagtibayin natin ang ating paniniwala sa panalangin. Halimbawa, libu-libong ina ang naniwala sa panalangin at hiniling sa Diyos na protektahan ang kanilang mga anak sa larangan ng digmaan, para lamang makatanggap ng mensahe na sila ay napatay. Hindi rin ipinapaliwanag ng pagpapatibay ng ating paniniwala sa panalangin kung bakit, kapag ang isang buong bansa ay nananalangin para sa kapayapaan, madalas itong nahuhuli sa isang puyo ng digmaan.

Sa kabilang banda, libu-libo ang sabik na magpatotoo na sinagot ng Diyos ang kanilang mga panalangin para sa kaligtasan ng kanilang mga anak. Iba pang libu-libo ang magpapatotoo sa kamangha-manghang paraan kung saan sila binigyan ng Diyos ng iba pang mga espesyal na pagpapala na hiniling nila. Sa batayan lamang ng

karanasan, kung gayon, maaaring tila sinasagot ng Diyos ang panalangin ng ilan, ngunit hindi sinasagot ang mga panalangin ng iba.

Gayunpaman, hindi ito naaayon sa sinasabi sa atin ng Kasulatan tungkol sa Diyos. Sinasabi ng Bibliya na siya ay “walang pagtatangi ng mga tao.” Kaya, dapat mayroong ilang magandang dahilan kung bakit sinasagot ng Diyos ang ilang mga panalangin, at hindi ang iba. Kung masusumpungan natin ang dahilan na iyon, dapat itong makatulong na maibalik ang pananampalataya ng ilan na ang mga panalangin ay tila hindi nasagot.

Ang panalangin ay isang napakahalagang yugto ng karanasang Kristiyano. Malawak din itong ginagawa ng mga tagasunod ng maraming iba pang relihiyon. Ang pagnanais na manalangin ay isang pagkilala sa ating pag-asa sa isang Mas Mataas na Kapangyarihan, ang pagpapahayag ng isang pagkaunawa na kailangan natin ng tulong mula sa ilang pinagmulan sa labas at mas mataas kaysa sa ating sarili. Walang alinlangan na ang Diyos ay nalulugod sa taos-pusong pagnanais ng lahat na nagsisikap na makipag-ugnayan sa kanya sa

panalangin, dahil sa lawak na ito, hindi bababa sa ito ay isang pagkilala sa kanyang pinakamataas na kapangyarihan.

Ang halos unibersal na pagnanais na manalangin ay dahil sa katotohanan na ang tao ay nilikha ayon sa larawan ng Diyos noong una. Bilang resulta ng pagkahulog ng tao sa kasalanan at kamatayan ang banal na larawan sa kanyang pagkatao ay labis na lumabo, sa maraming pagkakataon ay halos nabura, ngunit ang mga labi nito ay nananatili pa rin, at isa sa mga pagpapakita nito ay ang pagnanasang manalangin. Maaaring may milyun-milyong hindi kailanman nagdarasal, ngunit kadalasang nararamdaman na dapat sila, at nakaramdam ng pagkakasala dahil hindi nila ginagawa.

Ang Diyos ay nalulugod sa espiritu ng panalangin sa bahagi ng kanyang mga nilalang. Ngunit bakit niya naririnig ang mga panalangin ng ilan, samantalang ang ibang mga panalangin ay tila hindi pinakinggan? Ipinahiwatig ni Jesus ang sagot sa tanong na ito sa kanyang mga obserbasyon tungkol sa mga panalangin ng mga eskriba at mga Pariseo. Nanalangin sila na makita at marinig ng mga tao,

ipinaliwanag ni Jesus, at inakala nilang diringgin sila ng Diyos sa kanilang maraming pagsasalita. Sa pamamagitan nito ay ipinapaalala sa atin na mayroong wasto at hindi wastong pag-uugali ng panalangin, gayundin ang tama at maling pamamaraan. Maaaring marami ang taos-puso ngunit ang kanilang pamamaraan ay hindi nararapat.

Ipinahihiwatig din ng Kasulatan na may wasto at di-wastong mga bagay na dapat ipanalangin. Isinulat ni Apostol Santiago: “Kayo ay humihingi, at hindi tumatanggap, sapagkat kayo ay humihingi ng mali.” (Santiago 4:3). Napakahalagang tiyakin kung ano ang mayroon tayong pribilehiyo na hilingin sa Diyos na ibigay sa atin ang mga pabor. Hindi natin maasahan na hihilingin sa Diyos ang anuman at lahat ng sa tingin natin ay nais natin, at masagot ang ating mga panalangin.

Ang Layunin ng Panalangin

May banal na layunin ang panalangin, at napakahalaga na isaisip natin ito kung gusto nating maunawaan kung bakit hindi sinasagot ang ilang panalangin. Hindi idinisenyo ng Diyos ang panalangin bilang isang paraan upang malaman

kung paano niya dapat pangasiwaan ang kanyang mga gawain dito sa lupa. Hindi siya tumitingin sa amin para sabihin sa kanya kung ano ang dapat niyang gawin. Siya ay may sariling nakapirming mga plano at layunin, at kung gusto nating tanggapin ang kayamanan ng kanyang pagpapala, mahalaga na ang ating mga panalangin ay naaayon sa mga ito. Humihingi tayo ng mali sa tuwing tayo ay nagsusumamo sa Diyos para sa mga pagpapala na hindi niya idinisenyong ibigay.

Sa Kasulatan, iba't ibang uri ng panalangin ang binibigyang pansin natin. Nangunguna sa mga ito ang mga panalangin ng pasasalamat. Walang alinlangang nalulugod ang Diyos kapag kinikilala siya ng kanyang mga nilalang bilang ang pinagmumulan ng kanilang mga pagpapala, at dahil dito ay itinaas ang kanilang mga puso at tinig sa kanya bilang pasasalamat.

May mga panalangin ng pagsamba, mga panalangin na nagbibigay ng pagkilala sa maluwalhating katangian ng karakter ng Lumikha—ang kanyang karunungan, ang kanyang katarungan, ang kanyang pag-ibig, at ang kanyang kapangyarihan. Ang

pagnanais na luwalhatiin ang Diyos ang dapat na maging motibo sa karamihan ng ating pananalangin.

Ang mga panalangin para sa awa ng Diyos ay angkop din. Hinihimok ng Kasulatan ang lahat ng Kristiyano na humingi ng banal na kapatawaran sa kanilang mga kasalanan sa pamamagitan ng panalangin. Binanggit ni Pablo ang tungkol dito bilang "matapang na pumunta sa trono ng biyaya," doon upang makakuha ng awa at makahanap ng biyaya upang tumulong sa bawat oras ng pangangailangan. Hebreo 4:16

Pagkatapos, siyempre, nariyan ang mga panalangin na mga kahilingan para sa ilang mga pagpapala, o mga pabor mula sa Panginoon. Ito ay sa mga ito na kami ay partikular na nababahala sa ngayon. Ang ilan ay nananalangin para sa kalusugan, para sa kanilang sarili o para sa iba. Ang ilan ay nagdarasal para sa kayamanan. Ang ilan ay nananalangin para sa proteksyon habang nasa paglalakbay. Milyun-milyong nananalangin para sa kapayapaan. Madalas mangyari na ang mga mamamayan ng mga bansa na magkalaban sa digmaan ay nagdarasal na ang kani-kanilang hukbo ay magwagi. Ipagpalagay natin

na ang lahat ng pumupunta sa Diyos sa panalangin ay taos-puso, at siyempre hinihiling nila sa kanya ang mga bagay na para sa kanila ay tila pinakamahalaga sa panahong iyon. Ngunit binibigyang-katwiran ba tayo ng Bibliya sa paniniwalang dapat sagutin ang lahat ng panalangin ito?

Maaaring sagutin ng Diyos ang panalangin ng isang ina para sa kaligtasan ng kanyang anak sa larangan ng digmaan. O maaaring masagot ang mga panalangin para sa kapayapaan ng isang bansa. Ngunit kung at kapag ang gayong mga panalangin ay sinasagot, nangangahulugan lamang ito na ito ay naaayon sa kanyang kalooban na gawin iyon. Ang Diyos ay may isang nakapirming plano, alinsunod sa kung saan siya ay nag-aalala sa sangkatauhan. Ang planong iyon ay hindi ginawa upang masiyahan ang mga kapritso at kagustuhan ng kanyang mga taong nilalang, at hindi rin mababago ng anumang halaga ng pagdarasal ang kanyang mga plano.

"Ang panalangin ay nagbabago ng mga bagay," sabi nila, ngunit hindi nito binabago ang mga plano ng Diyos. Ang Diyos ay hindi tumitingin sa atin, ni sa mga bansa—kahit sa United Nations—upang

malaman kung anong mga pagbabago ang dapat niyang gawin upang maging mas mabuting kalagayan para sa atin o para sa daigdig sa pangkalahatan. Napakaliit ng tiwala natin sa isang diyos na ang mga opinyon ay maaaring mabago o ang mga plano ay mababago sa pamamagitan ng mahusay na pagsasalita ng mga panalangin ng kaniyang bayan!

“Matupad ang Iyong Kalooban”

Sa kanilang mga panalangin, dapat na nasa isip at puso ng bayan ng Diyos ang pagnanais na mangyari ang kaniyang kalooban sa lahat ng kanilang karanasan. Mayroon tayong namumukod-tanging halimbawa nito sa kaso ni Jesus. Sa Halamanan ng Getsemani, nang ang Guro ay nahaharap sa pagaresto at kamatayan, “dumating sa kanya ang dalamhati at pagkabalisa, at sinabi niya sa kanila [kanyang mga disipulo], Ang aking puso ay handang mabali sa kalungkutan ... Mateo 26:38,39

Kalooban ng Diyos na si Jesus ay magdusa ng kahihyan at kamatayan bilang Manunubos at tagapagligtas ng mga tao. Ang mahalagang tampok na ito ng banal na plano ay inihula ng mga banal na

propeta ng Lumang Tipan. Higit sa lahat, nais ni Jesus na matupad ang banal na kalooban, anuman ang kahulugan nito sa kanya. Pinagtibay niya ito nang maglaon, nang siya ay arestuhin. Binunot ni Pedro ang kanyang espada upang protektahan ang kanyang Guro, na nagsabi sa kanya, “Ilagay mo ang iyong tabak sa kaluban: ang saro na ibinigay sa akin ng aking Ama, hindi ko ba iinumina?” Juan 18:10,11

Ang mga tagasunod ni Jesus ay may pribilehiyong magdusa at mamatay kasama niya. Binanggit ni Pablo ang tungkol sa pagiging “ipinako sa krus” kasama niya, at isinulat din niya, “Ibinigay sa inyo alang-alang kay Kristo, hindi lamang upang maniwala sa kanya, kundi magdusa din para sa kanya.” (Galacia 2:20, Filipos 1:29). Tayo ay tinawag na sumunod sa mga yapak ni Hesus, kaya alam natin na hindi kalooban ng Diyos na iligtas tayo sa lahat ng kahirapan. Kaya, tulad ni Jesus, ang pangunahing dapat nating alalahanin ay ang kalooban ng Panginoon ang mangyari sa ating mga mortal na katawan. Maaaring ang kalooban ng Panginoon ay magtamasa tayo ng ilang mga pagpapala sa lupa, ngunit ang pasanin ng ating mga panalangin ay hindi

dapat para sa mga ito, kundi para sa kanyang kalooban na matupad.

Pinalawak ni Jesus ang puntong ito nang sabihin niya sa kanyang mga disipulo na hangga't sila ay nananatili sa kanya at ang kanyang mga salita ay nananatili sa kanila, maaari nilang hilingin sa panalangin ang anumang naisin nila, at ito ay ipagkakaloob sa kanila. (Juan 15:7). Ito ay maaaring tila isang katiyakan na tayo ay may pribilehiyong hilingin sa Diyos ang anumang bagay na maaari nating isipin at gusto. Ngunit hindi ganoon!

Pansinin ang kundisyon na nakalakip sa pahayag na ito ng Guro—"Kung kayo ay nananatili sa akin, at ang aking mga salita ay nananatili sa inyo." Ang pananatili kay Kristo ay nangangahulugan ng pagiging bahagi ng kanyang katawan, siya ang ating Ulo. Nangangahulugan ito na ang kanyang mga iniisip ay nagiging ating mga iniisip, at ang kanyang mga plano ay ating mga plano. Kung ang ating mga kalooban ay ganap na naibigay sa Diyos, sa pamamagitan ni Kristo, tayo ay hindi magkakaroon ng ating sariling kalooban, at ang ating mga panalangin ay hindi magiging mga kahilingan para sa

ating nais, kundi para lamang sa mga bagay na naaayon sa kalooban ng ating Ulo. Sa pamamagitan ng pagdarasal na naaayon sa kalooban ng Panginoon, makatitiyak tayo ng paborableng mga sagot.

Ito ay kasuwato ng isa pang pahayag na ginawa ni Jesus sa kanyang mga disipulo kung saan ipinaalam niya sa atin na ang Ama sa Langit ay nalulugod na ibigay ang “Espiritu Santo sa mga humihingi sa kanya.” (Lucas 11:13). Ang mapuspos ng Espiritu ng Diyos ay nangangahulugan na ang kanyang mga kaisipan ay nangingibabaw sa ating pag-iisip, at para ang ating mga buhay ay maiayon sa mga kaisipang iyon. Kung gayon hindi tayo hihingi sa Diyos ng mga pagpapala maliban sa mga ipinangako niyang ibibigay, at sa gayon ay hindi na kailanman magtatanong tungkol sa pagsagot sa mga panalangin ng isang tao.

“Dumating na ang Iyong Kaharian”

Bilang tugon sa kahilingan ng mga alagad, “Panginoon, turuan mo kaming manalangin,” ibinigay sa kanila ni Jesus ang kilala ngayon bilang “Panalangin ng Panginoon.” Sa modelong

panalangin ito ay binibigyan tayo ng gabay sa kung ano ang maaari nating ipanalangin.

Ang isang mahalagang bahagi ng maikling balangkas na ito ng panalangin ay ang wastong paraan ng paglapit sa Diyos - "Ama namin na nasa langit, panatilihing banal ang iyong pangalan." (Lucas 11:1, 2). Sa Kasulatan, si Adan ay tinawag na "anak ng Diyos." (Lucas 3:23, 38). Ngunit nang magkasala siya ay nawala ang kanyang pagiging anak, na hiwalay sa Diyos at hinatulan ng kamatayan. Ang mga anak ni Adan, ang buong sangkatauhan, ay mga dayuhan at estranghero sa Diyos, kaya hindi nila siya maaaring tawaging "Ama natin na nasa langit." Ito ay isang pribilehiyo na tanging pagmamay-ari ng mga nagsisi sa kanilang mga kasalanan, tinanggap si Jesus bilang kanilang personal na Tagapagligtas, at inialay ang kanilang buhay sa Diyos nang buong pagtatalaga upang gawin ang kanyang kalooban. Ang mga ito ay kinakatawan bilang nakatanggap ng Espiritu ng pagiging anak ng Diyos, at sa gayon ay naging mga anak niya.

Bilang mga anak ng Diyos, higit sa lahat ay nanaisin nilang parangalan ang pangalan ng kanilang Ama. Kaya sa salita at sa gawa ang kanilang saloobin ay palaging magiging, “Banal ang iyong pangalan.” Ang wastong parangalan bilang banal ang pangalan ng ating Ama sa Langit ay nagpapahiwatig na kapag lumapit tayo sa kanya sa panalangin ay gagawin natin ito sa paraang binalangkas para sa atin sa mga Banal na Kasulatan ni Jesus. Ipinaliwanag niya na ang ating mga panalangin ay dapat ialay sa kaniyang pangalan. Juan 15:16

May dahilan ito. Bilang mga miyembro ng makatarungang hinatulan na lahi, wala tayong katayuan sa banal na trono ng biyaya maliban sa pamamagitan ni Hesus, ang ating Tagapagtanggol. Sa kanyang pangalan, at sa pamamagitan ng merito ng kanyang ibinuhos na dugo, may pribilehiyo tayong pumunta nang “matapang” sa trono ng biyaya para humingi ng kapatawaran, at lahat ng iba pang pagpapalang ipinangako ng ating mapagmahal na Ama sa Langit na ibibigay. (Hebreo 4:16). Kung igagalang natin ang kanyang pangalan bilang banal, hinding-hindi tayo magdadalawang-isip na lalapit sa kanya maliban sa pamamagitan ni Hesus.

Kapag sinusunod natin ang halimbawa ng Panalangin ng Panginoon, ang ating mga kahilingan ay hindi para sa ating sariling kapakanan kundi para sa pagpapala ng iba. Ito ay ipinahiwatig sa pambungad na petisyon: “Dumating nawa ang iyong kaharian. Gawin ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit.” (Mateo 6:10). Ang sagot sa kahilingang ito ay magiging isang sagot sa maraming ipinagdasal ng mga tao sa loob ng maraming siglo. Ang sagot na iyan ay magbibigay-kasiyahan sa mga lehitimong hangarin ng lahat ng tao. Mangangahulugan ito ng kapayapaan, at kalusugan, at buhay na walang hanggan para sa lahat ng umaayon sa kanilang mga sarili sa mabubuting batas ng kaharian ng Panginoon.

Ang mga pagpapalang hinahangad ng sangkatauhan, at ipinagdarasal ng milyun-milyong tao, lahat ay inaasahan ng Diyos at ipinagkaloob sa pamamagitan ng kaharian na kanyang ipinangako ng lahat ng kanyang mga propeta. Sa mga pangakong ito makikita natin ang maraming detalye ng mga pagpapala na ginagarantiyahan nito sa mga tao, kabilang ang pagpapanumbalik ng mga namatay. Hindi, hindi inalintana ng Diyos ang pagdurusa ng mga tao, at hindi rin siya nagbingi-bingihan sa kanilang mga paghingi ng tulong; at ang kanyang sagot sa kanilang mga panalangin, kapag ito ay

dumating sa kanyang takdang panahon, ay higit pa sa anumang bagay na kanilang pinangahasan na umasa.

Kunin ang kaso ng isang ina na nananalangin para sa kaligtasan ng kanyang anak sa larangan ng digmaan. Mahal niya siya, at wala nang mas mahalaga sa kanya kundi ang ligtas niyang pagbabalik sa tahanan ng pamilya. Ngunit hindi siya bumalik, at ang una niyang iniisip ay maaaring walang pakialam ang Diyos, na wala siyang awa. Ibang-iba ang mararamdaman niya kung maniniwala siya na naglaan ang Diyos ng isang pag-uwi na higit na kasiya-siya kaysa kailanman na pumasok sa isip niya nang manalangin siya!

Gaano kaunti ang nalalaman ng isang ina kung minsan sa hirap at pagdurusa na maaaring mailigtas ng kanyang anak sa pamamagitan ng pagkakatulog sa kamatayan. Pagkatapos ng lahat, ang mag-ina at ang kanyang anak ay mga miyembro ng isang namamatay na lahi, at ang pagkakaiba sa pagitan ng namamatay sa larangan ng digmaan at pagkamatay sa pagtanda ay panandalian lamang kung ihahambing sa walang katapusang kahabaan ng kawalang-hanggan. Ito ay mula sa pananaw na ito na dapat tayong matutong tingnan ang paksa ng panalangin at ang paraan kung saan sinasagot ng Diyos ang ating mga kahilingan.

Ang mismong katotohanan na tayo ay nananalangin sa Diyos ay ang pagkilala sa ating paniniwala na ang kanyang karunungan at kapangyarihan at pag-ibig ay higit pa sa atin. Ngunit madalas nating nakakalimutan ito, at nadarama natin na hindi niya pinarangalan ang ating mga panalangin dahil hindi niya sinasagot ang mga ito gaya ng gagawin natin, sa pamamagitan ng paggamit ng sarili nating kaunting kakayahan. Ang haba ng ating nahatulang buhay ay napakaikli. Huhusgahan natin ang mga nagawa sa pamamagitan ng kung umabot ba sila o hindi sa kapanahunan sa loob ng maikling panahong ito kung saan mayroon tayong kaalaman. Ngunit hindi natin dapat husgahan ang mga gawa ng Diyos mula sa pananaw na ito.

Binabanggit ng Kasulatan ang Diyos bilang “mula sa walang hanggan hanggang sa walang hanggan.” (Mga Awit 41:13; 90:2). Hindi niya kailangang kumpletuhin ang anumang partikular na yugto ng kanyang plano sa loob ng ating maikling buhay, kahit na ito ay may kinalaman sa ating mga indibidwal na kahilingan. Kung nananalangin tayo sa Diyos ngayon para sa ilang mga espesyal na pagpapala na naaayon sa kanyang kalooban, at ang sagot ay hindi dumating hanggang bukas, o kahit na kinabukasan, hindi tayo mawawalan ng pananampalataya sa kanya, ngunit magsasaya kapag dumating na ang

sagot. Ang Diyos ay may kanyang "bukas" din. Ang kanyang mga araw ay hindi nasusukat ng mga oras, sapagkat ang mga ito ay mga edad, at sa kanyang "bukas" na kapanahunan, ang isang libong taong yugto ng kaharian ni Kristo, lahat ng mga pagpapalang iyon na lehitimong hinangad ng mundo, at kung saan milyun-milyon ang nagpahayag ng mga kahilingan sa Diyos, ay saganang ibuhos sa sangkatauhan. Bilang pagkilala dito, tutugon ang mga tao: "Ito ang ating Diyos; tayo ay naghintay sa kanya ... tayo ay magagalak at magagalak sa kanyang pagliligtas." Isaia 25:9

"Tulad ng Nasa Langit"

Natutunan na natin na ang Diyos ay hindi sasagot sa panalangin na hindi naaayon sa kanyang kalooban. Sa pinakadakila sa lahat ng mga panalangin, Ang Panalangin ng Panginoon, ang prinsipyong ito ay malinaw na nakasaad. Humihingi ito sa Diyos ng mga pagpapala sa mga tao sa lupa—hindi ang anumang uri ng diumano'y mabubuting bagay na maaari nilang manabik, kundi mga bagay na naaayon sa kanyang kalooban. "Gawin ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit."

Anong laking latitude ang ibinigay niya sa atin tungkol sa mga bagay na kasuwato ng kaniyang kalooban! Ang kalooban ng Diyos ay tapos na sa langit, at ito ay kanyang layunin na ito ay gawin sa lupa sa parehong antas. Siyempre, hindi natin alam ang lahat ng paraan kung paano nagagawa ang kalooban ng Diyos sa langit, ngunit makatitiyak tayo na ang mga kasamaang umiiral ngayon sa lupa ay hindi sumasalot sa buhay ng mga nasa espiritung daigdig na tinatawag nating langit.

Ang digmaan ay isang kasamaan na hindi naaayon sa banal na kalooban. Kung gayon, dapat ba tayong manalangin para sa kapayapaan? tiyak! Sa katunayan, hindi natin madadasal na mangyari ang kalooban ng Diyos sa lupa gaya ng sa langit kung hindi nananalangin para sa kapayapaan. Ngunit ang ating mga panalangin para sa kapayapaan ay dapat na naaayon sa plano ng Diyos na magtatag ng kapayapaan, at iyon ang plano ng kanyang kaharian. Nangako siyang magtatayo ng isang kaharian, upang magtatag ng isang pamahalaan. Si Jesus ang magiging Hari sa pamahalaang iyon. “Ang pamahalaan ay nasa kaniyang balikat,” ang isinulat

ni Isaias, at “ang paglago ng kaniyang pamahalaan at kapayapaan ay walang katapusan.” Isaias 9:6,7

Walang alinlangan na tinitingnan ng Diyos nang may simpatiya ang pananabik ng sangkatauhan na buwagin ang digmaan. Kapag ang internasyonal na pag-igting ay nasa mataas na tono at ang digmaan ay tila hindi maiiwasan, ang mga debotong tao sa magkabilang panig ay napipilitang manalangin para sa kapayapaan. Ang mga pagkakaiba na nagbabanta sa pagsisimula ng digmaan ay maaaring malutas o maaaring hindi, ngunit alam natin na sa huli ay magkakaroon ng pangkalahatan at pangmatagalang kapayapaan. Hindi dahil sa wakas ay makakahanap na ang mga bansa ng praktikal na pormula para sa kapayapaan, kundi dahil ang “Prinsipe ng Kapayapaan” ang hahalili sa pamamahala sa lupa at ang panalanging “Dumating nawa ang iyong kaharian,” ay sasagutin.

Ang pamahalaan ni Kristo ay isinasagisag sa Kasulatan bilang ang “bundok ng Panginoon,” at sa Mikas 4:1-4 ay mababasa natin na darating ang panahon na sasabihin ng mga tao, “Umakyat tayo sa bundok ng Panginoon, at sa bahay ng Dios ni Jacob;

at kaniyang ituturo sa atin ang kaniyang mga daan, at tayo'y lalakad sa kaniyang mga landas: sapagka't ang Kautusan, at ang Salita ng Jerusalem ay lalabas sa gitna ng Sion, at ang Salita ng Jerusalem ay lalabas sa gitna ng Sion. at sasawayin ang mga malalakas na bansa sa malayo, at kanilang hahampasin ang kanilang mga tabak upang maging mga sudsod, at ang kanilang mga sibat ay maging mga karit: ang bansa ay hindi magtataas ng tabak laban sa bansa, ni mag-aaral pa man sila ng pakikipagdigma, kundi sila'y uupo bawa't tao sa ilalim ng kaniyang puno ng ubas at sa ilalim ng kaniyang puno ng igos;

Napakagandang programa para sa disarmament! Ito ay programa ng Diyos, at kapag nananalangin tayo para sa kapayapaan, at para sa mga bansa na mag-alis ng sandata, gawin natin ito nang may katiyakan na diringgin ng Diyos, at na sasagutin niya ang ating mga panalangin ayon sa kanyang kalooban, na siyang magiging daan ng kaharian. “Pinapatigil niya ang mga digmaan,” ang hula ni David. Mga Awit 46:9

“Wala nang Kamatayan”

Ang sakit at kamatayan ay bunga ng kasalanan ng ating unang mga magulang, at kabilang sa mga kasamaan na ipinangako ng Diyos na wawasakin. Kung gayon, manalangin ba tayo para sa kalusugan, at hilingin sa Panginoon na iligtas ang buhay ng mga malapit at mahal natin na maaaring dinapuan ng malubhang karamdaman? Oo, ngunit laging may pag-unawa na gusto nating mangyari ang kalooban ng Panginoon, at may kaalaman na maaaring hindi niya kalooban na bigyan ng kalusugan at buhay ang mga pinagdarasal natin hanggang ang mga pagpapalang ito ay maibigay para sa lahat sa loob ng isang libong taon ng kaharian ni Kristo.

Alam natin na lahat ng sakit ay gagaling. “Ang tumatahan [sa araw na iyon] ay hindi magsasabi, Ako ay may sakit,” ang isinulat ni Isaias. (Isaias 33:24). Sa paglalarawan ng ilan sa mga pagpapala ng kaharian ni Kristo, isinulat ni Pablo na si Kristo ay maghahari hanggang ang lahat ng mga kaaway ay mailagay sa ilalim ng kanyang mga paa, at na ang huling kaaway na pupuksain ay kamatayan. (1 Corinto 15:25, 26). Nang makita ni Apostol Juan sa pangitain ang kaharian ng Diyos na naitatag sa lupa, naunawaan niya na bilang resulta ay “wala nang

kamatayan, ... ni magkakaroon pa ng sakit.”
Apocalipsis 21:4

Kapag nananalangin tayo para sa kalusugan at buhay, unawain natin ang kahulugan ng mas malaking probisyong ito na ginawa ng Maylalang upang ipagkaloob ang mga pagpapalang ito, hindi lamang sa atin at sa ating mga mahal sa buhay, kundi sa lahat ng sangkatauhan na hahanapin sila sa pamamagitan ng pagpapakumbaba at pagsunod sa loob ng isang libong taon ng paghahari ni Kristo. Ginagawa natin ito kapag nananalangin tayo, "Dumating nawa ang iyong kaharian. Gawin ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit." Mateo 6:10

“Mula sa Lupain ng Kaaway”

Ang mga daan ng Diyos, at ang mga paglalaan na ginawa niya para sa kaniyang mga nilalang, ay laging higit na mas mabuti kaysa yaong ipinaglihi ng karunungan ng tao. Nagdarasal tayo para sa kalusugan, proteksyon, kapayapaan, ngunit sino ang nakaisip na manalangin na maibalik sa kanila ang kanilang minamahal na mga patay? Ngunit ang Diyos, sa kanyang plano, ay lumampas sa kung ano

ang ipinapalagay nating ipagdasal. Nangako siyang bubuhayin ang mga patay!

Ilang ina ang nadurog ang puso sa pagkawala ng isang mahalagang anak. Isa sa mga ito ang tinutukoy ni Propeta Jeremias. Ang pangalan niya ay Rachel. Isinulat ni Jeremias, “Isang tinig ang narinig sa Rama, panaghoy, at mapait na pag-iyak; si Raquel na umiiyak para sa kanyang mga anak ay tumangging maaliw.” Ang Propeta ay nagpatuloy, “Pigilan mo ang iyong tinig sa pag-iyak, at ang iyong mga mata sa pagluha: sapagka't ang iyong gawa ay gagantimpalaan, sabi ng Panginoon; at sila'y babalik mula sa lupain ng kaaway. Jeremias 31:15,16

Ang kamatayan ang pinakamalaking kaaway ng tao, at plano ng Diyos na ibalik sa buhay ang lahat ng nasa “lupain” ng kamatayan. Ang dakilang pabor na ito ay kasama rin sa ating pagsusumamo, “Dumating nawa ang iyong kaharian,” sapagkat sa panahon ng kaharian ni Kristo ang lahat ng nasa kanilang libingan, sa kalagayan ng kamatayan, ay maririnig ang tinig ng Anak ng tao, at lalabas. Juan 5:28,29

Ang pagpapanumbalik ng buhay ng tao ay inilarawan ni Apostol Pedro bilang “pagsasauli,” at sinabi niya

sa atin na pagkatapos ng ikalawang pagparito ni Cristo ay magkakaroon ng “mga panahon ng pagsasauli ng lahat ng bagay,” na ipinangako ng lahat ng banal na propeta ng Diyos mula nang magsimula ang mundo. Gawa 3:20,21

Sa ilalim ng puno ng ubas at puno ng igos

Marami ang nagdarasal para sa kayamanan, o hindi bababa sa seguridad sa ekonomiya. Mayroong isang sukat ng takot, o kawalan ng katiyakan, sa bahagi ng halos lahat ng tao habang sila ay humaharap sa kanilang mga papahinang taon. Magiging panatag ba tayo sa pananalapi kapag umabot na tayo sa edad na hindi na posible para sa atin na maghanapbuhay? Nauunawaan na ang sinumang naniniwala sa Diyos at nag-iisip sa kanya bilang isa na nagmamahal at nagmamalasakit, ay dapat tumingin sa kanya sa panalangin na may paggalang sa pangangailangan ng pinansiyal na seguridad.

Alam natin, siyempre, na may milyun-milyong tao sa mundo na hindi secure sa pananalapi. Milyun-milyon din ang literal na nagugutom at walang maayos na pagkain, damit, at tirahan. Iniibig ng Diyos ang lahat ng ito, at bagaman pahahalagahan natin kung

biyayaan niya tayo ng isang mas kaaya-ayang kalagayan sa buhay, hindi ba mas mabuting magsaya sa maibiging paglalaan na ginawa niya upang pangalagaan ang lahat ng dukha at nangangailangan sa sarili niyang takdang panahon at paraan? Ito ang ipinangako niyang gagawin!

Sa mga pangako ng Diyos ang pag-iisip ng seguridad sa ekonomiya ay sinasagisag ng ideya ng paninirahan sa ilalim ng sariling "ubas" at "puno ng igos". Ipinahayag ng propeta na ang lahat ay pagpapalain, at ang paglalaan ng Diyos ay magiging kumpleto na anupat maaalis ang takot dahil "walang tatakot sa kanila." Mikas 4:4

Sa propesiya ni Isaias, isang katulad na katiyakan ang ibinigay sa atin hinggil sa mga pagpapala ng Diyos para sa mundo sa darating na panahon. Sinasabi sa atin ng propetang ito ng Diyos na kung magkagayon ay hindi sila magtatayo ng mga bahay na matitirhan ng iba, at hindi sila magtatanim at iba ang kakain, ngunit ang mga tao ay magtatangkilik nang matagal sa mga gawa ng kanilang mga kamay. Tatamasahin nila ang bunga ng kanilang paggawa magpakailanman kung patuloy nilang susundin ang

matuwid na mga batas ng kaharian na siyang mamamahala sa mundo. Isaias 65:20-25

Ang kabanatang ito ng propesiya ni Isaias ay nagpapahiwatig na ang mga pagpapala ng Diyos sa panahong iyon ng kaharian ay ibubuhos sa mga tao bilang sagot sa kanilang mga panalangin. "Bago sila tumawag, sasagot ako; at habang nagsasalita pa sila, diringgin ko." (talata 24). Hindi pa ito ang karanasan ng nakararami sa ngayon, dahil hindi pa dumating ang kanyang oras para palawigin ang mga pabor na hiniling nila, at dahil alam niyang ang mga karanasan nila sa kahirapan ay makakatulong sa kanila na pahalagahan ang mga pagpapalang ibibigay niya sa kanila sa mga walang hanggang taon.

Kapag ang kaharian ay naitatag, gaano ito kaiba. Ang mga pagpapalang inaasam-asam ng naghihingalong lahi ay makukuha na bago pa man nila naisipang ipagdasal ang mga ito. "Bago sila tumawag, sasagutin ko na." At kapag natutunan nilang hingin sa kanya ang kanyang mga biyaya, ang mga sagot sa kanilang mga panalangin ay magiging totoong totoo at kaagad na tila sila ay dumating bago

pa matapos ang kanyang panalangin. "Habang nagsasalita pa sila, maririnig ko." Isaias 65:24

“Ang Ating Tinapay sa Araw-araw”

Ang sagot sa panalangin, “Dumating nawa ang iyong kaharian” ay kinabibilangan ng maraming materyal na pagpapala na karaniwan nang ipinagdarasal ng mga debotong tao sa daigdig, ngunit kadalasan ay hindi natatanggap. Nagagalak tayo na darating ang panahon na ang mga lehitimong materyal na pagpapalang ito ay magsisimulang dumaloy sa “lahat ng pamilya sa lupa,” gaya ng ipinangako ng Diyos kay Abraham. (Genesis 12:3). Samantala, makabubuting isaalang-alang kung paano sinasagot ng Diyos ang mga panalangin ng kaniyang itinalagang bayan ngayon, ang mga panalangin ng mga may pribilehiyong tawagin siya bilang “Ama namin na nasa langit.”

Ang mga ito, na mas taimtim kaysa sa iba, ay patuloy na nananalangin para sa kaharian ng Diyos na dumating. Kasabay nito, nagkaroon sila ng pribilehiyong hilingin sa Diyos ang kanilang pang-araw-araw na pangangailangan, dahil tinuruan sila ni

Jesus na manalangin, “Bigyan mo kami ngayon ng aming pang-araw-araw na pagkain.”

Ito ay isang napaka-moderate na kahilingan, at kapag ginawa sa wastong espiritu, ay pagkilala na ang Panginoon ang higit na nakakaalam kung ano ang ating pang-araw-araw na pangangailangan, at na tayo ay masisiyahan sa anumang paglalaan na itinuturing niyang matalinong gawin. Bukod dito, para sa mga lumalakad sa sakripisyong yapak ni Jesus, mahalagang kilalanin na ang ating espirituwal na mga pangangailangan ay higit na mahalaga kaysa sa materyal. Ang tinapay ay ginagamit sa Banal na Kasulatan upang sumagisag sa katotohanan, ang katotohanan ng Ebanghelyo, ang katotohanan ng Salita, ang katotohanan ng banal na plano. Nangako ang Diyos na pakainin tayo ng saganang ito ng Tinapay ng Buhay, upang makapanalangin tayo nang may buong katiyakan, batid na ang ating mga kahilingan ay pangunahin para sa espirituwal na pagkain na kanyang ipinangako, at samakatuwid ay naaayon sa kanyang kalooban.

“Habang Nagpatawad Kami”

"Patawarin mo kami sa aming mga kasalanan gaya ng pagpapatawad namin sa mga nagkakasala sa amin." Ang bahaging ito ng Panalangin ng Panginoon ay taimtim na mabibigkas lamang ng mga taong ang puso ay puspos ng parehong diwa ng pagmamahal na nag-udyok sa ating Ama sa Langit na ipadala ang kanyang Anak sa mundo upang maging Manunubos at Tagapagligtas. Ang pag-ibig na ito ay nagbibigay ng kapatawaran sa mga makasalanan, na sumuway sa Diyos sa pamamagitan ng pagsuway sa kaniyang mga batas. Handa siyang patawarin tayo, ngunit sa kondisyon lamang na mayroon tayong wastong saloobin sa mga nagkakasala sa atin. Tiyak na ito ay isang paghahanap ng pagsubok ng ating katapatan.

Pinatatawad ng Diyos ang kanyang mga tao dahil isinasaalang-alang niya na ang kanilang mga di-kasakdalan sa Adam ay sakop ng halaga ng tumutubos na dugo ni Kristo. Nangangahulugan ito na ang nananalangin ay isang buong pusong mananampalataya kay Kristo, na ang pagtanggap kay Kristo ay walang pag-aalinlangan anupat isinuko

niya ang lahat upang sumunod sa kanyang Guro. Tanging ang mga ito ay maaaring pumunta sa Diyos sa panalangin, humihingi ng kapatawaran sa pangalan ni Kristo.

“Iligtas Mo Kami Mula sa Kasamaan”

"Huwag mo kaming ihatid sa tukso, kundi iligtas mo kami sa masama." Ang unang taksong binanggit sa Bibliya ay yaong kay inang Eva. Siya ay tinukso ng nahulog na si Lucifer, sa pamamagitan ng ahas, na suwayin ang batas ng Diyos. Ang paglabag sa batas ng Diyos na itinalaga ng Kasulatan bilang kasalanan, at ang salitang tukso ay ginagamit upang ilarawan ang anumang pagsisikap, pang-akit, o pang-akit sa kasalanan. Ang Diyablo ang pinakadakila sa lahat ng manunukso, at gumagamit siya ng marami at iba't ibang mga ahensya upang iharap ang kanyang makasalanang mga panawagan sa mga sinisikap niyang akitin ang layo mula sa Diyos at tungo sa mga landas ng kalikuan.

“Hindi tinutukso ng Diyos ang sinumang tao,” ang isinulat ni Santiago. (Santiago 1:13). Nangangahulugan ito na maaari tayong umasa dito na hindi tayo dadalhin ng Diyos sa tukso; kaya sa

ating mga panalangin ay inaangkin natin ang katiyakang ito.

Napakalaking pag-asa ang kaibahan dito—“Iligtas mo kami sa kasamaan.” Ang Diyablo, ang pangunahing manlilinlang, sa buong mga siglo ay nagsagawa ng kanyang impluwensya sa tao, at lalo na sa mga tao ng Diyos, upang ilayo sila sa kanilang Maylalang. Kalunos-lunos ang resulta—isang daigdig na higit na kontrolado ng kasalanan at pagkamakasarili—“ang kasalukuyang masamang sanlibutang ito.” (Galacia 1:4). Ngunit ang Diyos ay nangako ng pagliligtas mula sa “silo ng manghuhuli,” at mula sa kasamaan na idinulot ng manghuhuli sa sanlibutan. Mga Awit 91:3

Ang mga pangako ng pagliligtas ng Diyos ay personal na ikinababahala ng lahat ng sumusunod sa mga yapak ni Jesus, dahil tinitiyak nila na hindi sila masilo o mabibitag ni Satanas. Bilang mga indibiduwal, inililigtas tayo ng Diyos araw-araw mula sa mga patibong ng pagkakamali at kasalanan ni Satanas. “Ang anghel ng Panginoon,” ang isinulat ng salmista, “ay nagkakampo sa palibot ng nangatatapot sa kaniya, at iniligtas sila.” (Mga Awit

34:7). Napakagandang pangako, at napakasaya nating angkinin ito bilang sa atin kapag nananalangin tayo, “Iligtas mo kami sa kasamaan.

Mayroon pang mas malaking pagpapalaya para sa bayan ng Diyos, para sa buong simbahan ni Kristo sa “unang pagkabuhay na mag-uli” upang magharing kasama ni Kristo. (Apocalipsis 20:4, 6). Sinabi ni Jesus na ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban sa kanyang tunay na simbahan, at bilang katuparan ng pangakong ito, ang mga pintuan ng impiyerno—ang kalagayan ng kamatayan—ay mabubuksan nang malawak, at lahat ng nagdusa at namatay kasama ni Kristo ay palalayain mula sa kamatayan, at dadakilain sa kaluwalhatian upang magharing kasama niya sa buong libong taon ng kanyang kaharian.

Para sa maluwalhating pagpapalaya na ito ang simbahan ay naghintay sa lahat ng mga siglo nitong kasalukuyang Panahon ng Ebanghelyo. Alam ng mga tunay na disipulo ni Kristo na ang pagliligtas na ito ay hindi darating hangga't hindi siya nagbabalik. Alam ito ni Pablo at isinulat niya na ang isang korona ng katuwiran ay inilaan para sa kanya na tatanggapin

niya sa “araw na iyon,” at idinagdag na ang lahat ng nagmamahal sa pagpapakita ni Kristo ay tatanggap din ng isang “korona.”—2 Timoteo 4:8

Sa dakilang propesiya ni Jesus hinggil sa katapusan ng panahon na ito—ang propesiya kung saan tinukoy niya ang napakaraming kalagayan sa mundo ngayon—sinabi niya sa kanyang mga disipulo, “Kapag nakita ninyo ang mga bagay na ito” at ang kanyang mga alagad na nabubuhay ngayon ay nakikita ang mga ito—“kung magkagayo'y tumingala kayo at itaas ang inyong mga ulo; sapagkat ang inyong kaligtasan ay malapit na.” (Lucas 21:31, 28). Ang katotohanang “ang mga bagay na ito” na inihula ng Guro na nagpapahiwatig ng malapit nang pagliligtas ng simbahan mula sa kasalukuyang masamang daigdig na ito ay malinaw na nakikita sa araw-araw na parada ng mga balita, ay nagbibigay sa atin ng tiwala na sa lalong madaling panahon ang huling mga nalalabi sa mga tunay na tagasunod ni Kristo ay mailigtas, dadakilain sa kaluwalhatian, karangalan, at kawalang-kamatayan kasama niya, at pagkatapos ay ang kaharian ng kanyang sangkatauhan ay magsisimulang magdusa ng labis

na pagdurusa at pagdaloy ng mga pagpapala ng kanyang sangkatauhan.

Idinadalangin namin, “Iligtas mo kami sa kasamaan,” hindi lamang dahil nananabik kaming lumaya mula sa masamang sanlibutan, kundi dahil alam din namin na ang sagot sa petisyon na ito ay mangangahulugan ng sagot sa isa pa naming pakiusap, “Dumating nawa ang iyong kaharian. Mangyari ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit.” Sa gayon, kahit na ang bahaging iyon ng panalangin ng isang Kristiyano na pinakamahalaga sa kanya ay kasabay nito ay hindi makasarili sa pananaw, yamang ito ay nagbubulay-bulay din ng saganang mga pagpapala para sa buong sangkatauhan.

Ito ang mga panalangin na kinalulugdan ng Diyos; ibig sabihin, hindi makasariling mga panalangin. Bagaman nalulugod ang Diyos kapag ang kaniyang bayan ay humingi ng indibiduwal na patnubay, kapatawaran, at espirituwal na lakas mula sa kaniya, nais din niyang maging interesado sila sa lahat ng kaniyang iniibig, samakatuwid nga, ang buong daigdig ng sangkatauhan. Ipinakikita natin ang ating

interes sa kaniyang plano para sa pagpapala sa mga tao kapag nananalangin tayo, “Dumating nawa ang iyong kaharian,” sapagkat sa pamamagitan ng kahariang iyon ay maglalaan siya ng isang “pista ng masaganang pagkain para sa lahat ng tao.” Sa kaharian na iyon ang kamatayan ay lalamunin ng tagumpay, at ang mga luha ay papawiin sa lahat ng mukha. Isaias 25:6-8; Apocalipsis 21:1-5

Higit sa lahat, patuloy tayong magpasalamat sa Diyos sa kanyang pag-ibig na naglaan para sa walang hanggang kagalakan ng lahat. Hindi lamang natin siya purihin nang paisa-isa sa ating mga panalangin, kundi sabihin din sa buong mundo ang tungkol sa kanyang pag-ibig. Sabihin sa kanila na sa pamamagitan ni Kristo ay may ginawang probisyon para sila ay mabuhay, at na ang kanyang kaharian ay magkakaloob ng kapayapaan sa pamamagitan ng “Ang Prinsipe ng Kapayapaan,” at kalusugan at buhay para sa lahat sa pamamagitan ng Manunubos at Tagapagligtas ng mundo.